

РЕШЕНИЕ

№ 6345

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5433** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОВВВПИ/, вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Г. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. Т. И. от В., срещу Отказ № 230000-4323/24.03.20221 г. на началника на Об РУ – СДВР за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие.

В жалбата се поддържа, че В. С. е организиран ловец, притежаващ разрешение за носене и боравене с ловно оръжие № 20160277930, преминал е курсове за безопасно боравене с огнестрелно оръжие за придобиване на разрешение за ловно оръжие. До момента не е бил разследван и не са образувани срещу него досъдебни производства, нито са му налагани мерки по ЗМВР. Изложено в становище, че отказът противоречи на целта на закона, тъй като според жалбоподателя смисъла на ЗОВВВПИ не е да се предоставя разрешение за оръжие само в случаите когато е налице „реална опасност от посегателства“, а разрешителният режим изисквал установяването на категорична необходимост от носенето на огнестрелно оръжие. Поддържа се, че хипотетична опасност е налице за всеки гражданин и именно, за да бъде преодоляна тя, както и за да се чувства жалбоподателят сигурен и спокоен за живота и здравето си, както и това на неговите близки, той желае издаването на разрешението. Състоянието на несигурност на жалбоподателя не би могло да се преодолее с помощта на придобито предупредително и/или сигнално оръжие, в каквато насока били препоръките на началника на Об РУ-СДВР. Поддържа се, че са налице всички условия за издаване на

разрешението, което се иска само и единствено с оглед подsigуряване на собственото му здраве и живот. Изложено е твърдение за предубеденост на издателя на акта, тъй като производството по издаване на отказа било започнало още преди излагането от страна на жалбоподателя на „основателна причина“ за необходимостта от издаването на разрешението. Иска се отмяна на оспорения отказ. Претендира се присъждане на сторените разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който поддържа жалбата. Поддържа се, че се касае за млад човек с отлични характеристични данни, който вече има издадено разрешение за придобиване и ползване на оръжие, без данни за нарушение на мерките за безопасно боравене с оръжието.

Ответникът – началник на Об РУ-СДВР, представляван от упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. Излага подробни съображения в депозираните писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя адвокатско такова, поради прекомерност.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 23.09.2020 г. жалбоподателят В. Г. С. е подал Заявление вх. № 141400-2763/23.09.2020 г., с което поиска издаването на разрешение за закупуване на късоцевно огнестрелно оръжие, 9 мм с цел самоотбрана. В заявлението е било посочено също така „Придвижване късно вечер с големи суми пари в брой“.

Във връзка с така подаденото заявление и при извършена проверка по преписката, на основание чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ, било установено, че заявителят не е посочил основателна причина, поради която желае да му бъде издадено разрешението. Липсвали данни и доказателства за съществуваща заплахата за живота, здравето, имуществото, както на него, така и на неговото семейство и близки, налагащи необходимостта от притежанието на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. С оглед на това, с писмо рег. № 230000-640/2021, на жалбоподателя на основание чл. 34, ал. 3 АПК е дадена възможност да направи писмени допълнения и възражения във връзка със започналото производство по постановяване на отказ за достъп до огнестрелно оръжие и боеприпаси за него съгл. Чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ.

С писмо вх. № 142400-473/2021 г., жалбоподателят посочил, че тъй като законът не му позволявал неизбежна самоотбрана със собственото му ловно оръжие, разрешение за което имал, поради това се обърнал към началника на Об РУ – СДВР, с цел да му бъде разрешено придобиването на късо нарезно оръжие с цел самоохрана.

На 24.03.2021 г. началникът на Об РУ-СДВР е издал оспорения пред съда отказ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие. Отказът е мотивиран с аргументи, че посочените от жалбоподателя мотиви не обосновават необходимостта и нуждата от носене на оръжие, „доколкото са представени доказателства относно съществуваща потенциална опасност за живота и здравето на същото лице“. Наличието на реална и непосредствена опасност, която да не може да бъде избегната по друг начин не била обоснована от жалбоподателя. Органът е приел, че законът изисква установяването на категорична необходимост от носенето на огнестрелно оръжие, наличие на сериозни и уважителни причини. Отбелязано е, че ако жалбоподателят се чувства притеснен за сигурността си би могъл да придобие

предупредително и/или сигнално оръжие. Направено е заключение, че представените мотиви и доводи за потенциални опасности не са релевантни на депозираното заявление, доколкото хипотетична опасност съществувала за всеки член на обществото.

Заповедта за отказ е връчена на жалбоподателя на 29.03.2021г..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е срещу отказа е депозирана в 06 РУ-СДВР с вх. № 230000-34791 от 02.04.2021 г., поради което същата се явява подадена в срок. Същата изхожда от лице, имащо правен интерес от оспорването, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ Директорът на ГДНП на МВР или оправомощено от него длъжностно лице, съответно началникът на РУ на МВР, издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му в едномесечен срок от подаване на заявлението. В тази връзка съдът намира, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. Актът е издаден в предвидената от закона писмена форма като са изложени в достатъчна степен мотиви, от които да се разбере волята и причините, поради които е прието, че следва да се постанови отказ по така подаденото заявление. Не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, които да обусловят отмяната на акта на формално основание. Възражението за предубеденост на органа е неоснователно, доколкото в изпълнение на чл. 34, ал. 3 АПК, органът е дал възможност на заявителя да представи допълнителни доказателства. В случая, на базата на изложените аргументи и представените със заявлението доказателства е извършена преценка, че само на база на тях следва да бъде постановен отказ. Въпреки това, органът е дал възможност на заявителя да допълни своите искания, възражения и мотиви, като изложи допълнителни съображения във връзка с евентуалния отказ. На лицето е дадена допълнителна възможност да аргументира искането си и да подкрепи заявлението с доказателства, което не може да се приеме, че е проява на предубеденост от страна на административния орган. Съгласно чл. 35 АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Това в случая е сторено, като са обсъдени съображенията на заявителя и са приети за неоснователни, поради което е постановен и оспорения пред съда отказ.

Обжалваният индивидуален административен акт е издаден и в съответствие с материалния закон.

Разрешението за придобиване на огнестрелно оръжие по своята правна същност е облагодетелстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната правна норма - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи, че абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и

употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение. Доказателствената тежест за наличието на релевантна причина е на молителя. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, лимитативно е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. Единственият спорен по делото въпрос е за обосноваването на заявлението с оглед на изискването на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. За да е налице изпълнение на изискването по чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, е необходимо заявителят да е посочил, първо, някоя от визираните в т. 10 причини, и второ, да е представил надлежни доказателства за нея, които да я правят основателна.

Съгласно разпоредбите на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 ЗОБВВПИ, с оглед на предназначението му, субектите, които го използват и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. И в двата случая обаче законът поставя изискване в чл. 76, ал. 3, т. 3 за основателна причина за издаване на разрешението. Коя причина е основателна, според съда, е в компетенциите и по преценка на органа, тъй като в закона липсват нормативно въведени критерии за извършването на преценката (в този смисъл решение № 2521 от 20.02.2019 г. по адм. д. № 247/2018 г., VII отд. на ВАС).

Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, така, както са посочени в чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ. Снабдяването с огнестрелно оръжие за граждански цели в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗОБВВПИ (самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага. Поради това доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие (решение № 3416 от 26.03.2015 г. по адм. д. № 10773/2014 г., VII отд. на ВАС).

В случая жалбоподателят е посочил, като причина за исканото разрешително, самоотбрана. Самоотбраната е една от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ причини, при наличието на които органът може да разреши дейности с огнестрелно оръжие. С оглед на това първото изискване на закона е спазено. Но освен посочването на една от визираните в т. 10 причини, заявителят следва да докаже и основателността на причината, т. е. следва да посочи достатъчно сериозни факти и обстоятелства, които дават основание да се направи разумно обосновано предположение за действителна сериозна причина, която налага използването на оръжие, в случая, за самоотбрана.

Съдът приема за недоказани твърденията на жалбоподателя за наличие на необходимост от носене на огнестрелно оръжие. Същият описал случка, при която той и негов близък познат били „пресрещнати от група от 5-6 употребили алкохол младежи и под сериозна заплаха от нанасяне на побой“ им били „отнети насилствено всички налични парични средства“, без да имат възможност да се защитят. Това съдът намира за недоказано, тъй като при извършените справки от органа не е установено

жалбоподателят да е подавал жалба. Самият той твърди, че не е подал такава, въпреки че изложените твърдения сочат на евентуално извършено престъпление по чл. 198, ал. 1 НК, което представлява тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 с.з.

От друга страна разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели излагат противоречива информация, доколкото свидетелят Н. сочи, че не е имало физическо посегателство върху тях при въпросната случка, а свидетелят Е. заявява, че жалбоподателят му е казал, че „ги бяха натупали“. Жалбоподателят не извършва дейност по смисъла на чл. 2 от Закона за частната охранителна дейност, като в същото време е противоречива информацията, която самия той предоставя – от една страна твърди, че помагал с пренасяне на големи суми пари на негови познати, които имали регистрирани такива търговски дружества, занимаващи се с охранителна дейност, от друга, че в инцидента, който евентуално е претърпял и за който не е сигнализирал в полицията „отнетата сума общо от двамата не беше голяма (около 80-90 лв.)“. От друга страна след като не се чувства сигурен за живота си и физическата си неприкосновеност, няма логика да „помага“ в пренасянето на големи парични суми, което обстоятелство само по себе си би провокирало някакъв риск от посегателство. Предвид обстоятелството, че жалбоподателят не работи дружество, регистрирано по ЗЧОД, голословно и недоказано е твърдението, че същият има компетентност, умения и реална възможност, а още по-малко и право, да осъществява дейност по чл. 2, ал. 1 ЗЧОД.

Предвид изложеното, съдът намира твърденията на жалбоподателя за недоказани и необосновани. Същите са само субективни опасения, които не доказват обективна необходимост. Да се приеме, че опасенията за засягане и посегателство, без доказване на реална опасност и съществуваща безусловна необходимост, представляват такава причина, би означавало, да се превърне режима по издаване на процесните разрешителни от разрешителен в регистрационен, какъвто последният не е. Както правилно е посочил първоинстанционният съд, употребата на огнестрелно оръжие е дейност - източник на обективна висока опасност за живота и здравето на обществото, поради което и законодателят е поставил изискване за възможност за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки, част от които са свързани и с въвеждане на разрешителен режим при доказване на обоснована необходимост и основателна причина (решение № 2521 от 20.02.2019 г. по адм. д. № 247/2018 г., VII отд. на ВАС).

На следващо място, жалбоподателят е посочил, че законът не му позволявал неизбежна самоотбрана със собственото му ловно оръжие. Това не е вярно, тъй като законът не поставя изисквания относно начина на отблъскване на нападението при неизбежна отбрана, стига да е в рамките на необходимите за отблъскването му предели. За да възникне правото на неизбежна отбрана е необходимо да е налице непосредствено противоправно нападение. Съгласно т. I.4. от постановление № 12 от 29.11.1973 г. по н. д. № 11/1973 г., на Пленума на ВС нападението е непосредствено не само когато е започнало самото увреждане, но и когато е създадена реална и непосредствена опасност за увреждане на държавните и обществените интереси, личността или законните права на гражданите. Неизбежна отбрана не е допустима при предполагаемо, бъдещо или завършено нападение. В този смисъл, обосноваването на неизбежна самоотбрана само на базата на опасения и предположения за възможно бъдещо нападение, противоречи на закона. При липса на доказана необходимост се отказът се явява съответен както на материалния закон, така и на целта на закона.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореният отказ е правилен и

законосъобразен. Жалбоподателят не е доказал наличието на основателна причина по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, въз основа на която да бъде разрешено придобиването на огнестрелно оръжие. Постановеният отказ е съответен на материалния закон, издаден при спазване на процесуалните правила и в съответствие с целта на закона.

От ответника са поискани разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение. Същите следва да бъдат определени съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, в сила от 28.01.2017 г.

На основание чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ с оглед изхода на делото на ответника следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. С. от [населено място], чрез адв. А. Т. И. от В., срещу Отказ № 230000-4323/24.03.20221 г. на началника на 06 РУ – СДВР за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА В. Г. С. да заплати по сметка на 06 РУ – СДВР сума в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: